

A bronze statue of a man in a long coat, covered in pigeons, with a young man holding a broom in front of it. The statue is the central focus, with many pigeons perched on its shoulders and head. A young man with curly hair, wearing a dark jacket and jeans, stands in front of the statue, holding a broom. The background shows a busy street with many people walking.

Dominic Chant

Prijava za posao 2

Predstavljanje

**U tišini nema laži; nebo je nebo,
zemlja je zemlja, a ptica nije pas.**

Dominic Chant

Prijava za posao 2
Predstavljanje

IMPRESSUM

Naslov djela: Prijava za posao 2 – Predstavljanje

Izdanje: Prvo eBook/Pdf (Ljetno izdanje)

Autor: Dominic Chant

Urednici i suradnici: Dominic Chant & AI Gemini

Godina izdanja: 2026.

Licenca i autorska prava:

Ovo djelo je zaštićeno licencom CC BY-NC-ND 4.0.

Dopušteno je besplatno dijeljenje i čitanje teksta uz obavezno navođenje autora (Dominic Chant). Strogo je zabranjeno svako komercijalno korištenje, prodaja, mijenjanje teksta, te ekranizacija (snimanje filmova, serija ili predstava) bez izričite pismene dozvole i ugovora s autorom.

Registracijski profil autora:

Sva službena istraživanja, autorski doprinosi i književni eksperimenti zavedeni su pod međunarodnim ORCID identifikatorom autora:

ORCID: 0009-0005-7476-5238

O AUTORU

Dominic Chant je plodan, autentičan i iznimno osebujan suvremeni autor koji u svojim djelima maestralno spaja uličnu filozofiju, britku komediju, crni humor i apsurd svakodnevice. Knjiga „Prijava za posao 2 – Predstavljanje“ njegova je jubilara 35. knjiga po redu, a dolazi kao izravan nastavak iznimno uspješne komedije „Prijava za posao 1“.

Kroz svoj bogati i raznovrsni opus, Chant se kreće kroz žanrove s nevjerojatnom lakoćom – od mračnih, napetih vizionarskih trilera i dijaloga s umjetnom inteligencijom („Snovi i Vizije“, „Digitalni Snovi“, „Roštilj na vražji način“), preko britkog „Crnog Humora“, pa sve do urnebesnih naroda i komičnih hitova poput naslova „Tepsija Vruće Pite 2“. Njegov je rad službeno zaveden pod međunarodnim ORCID identifikatorom 0009-0005-7476-5238

Kao neumorni kroničar naroda, lokalnih sudbina i „malih ljudi“, Chant uz Prijavu za posao 2 već lansira i svoj najnoviji, još luđi književni hit pod naslovom „Klub onih koji ne šute“. Kroz priču o dvojici putnika u staroj Ladi, 340 godina starom pijanom hrastu i lokalnim filozofima ispred legendarne trafike koja vikendom okuplja i do 50 osoba, Chant donosi „priču svih mogućih priča“. On piše onako kako i živi – bez cenzure i bez kusura, pretvarajući obične, svakodnevne trenutke u antologiju ljudske duše i neponovljivi književni spomenik.

UVOD

O globalnoj štednji i apsolutnoj iskrenosti
Kada sustav od modernog čovjeka zatraži da online
popuni kratki životopis, on obično laže. Uljepšava
podatke, briše prazne hodove i skriva svoje mane. No,
pred vama je djelo koje ruši sve zakone. Ovo je uvod u
um maminog sina koji kućicu „Dodatne vještine i
napomene“ shvaća kao ispovjedaonicu i bojno polje.
Dominic Chant nam u svom 35. književnom projektu
donosi radikalnu anatomiju ljudske iskrenosti. Kroz priču
o natječaju za čišćenje ptičjeg izmeta s kipova u parku,
autor nas uči da se svijet ne može skratiti na tri
rečenice. Ako si morao napustiti tastaturu na sat
vremena jer su se 10 kuhanih jaja i mamin grah
pretvorili u kemijsku reakciju, sustav to mora znati. Ako
posjeduješ refleks šprinterera jer si mjesec dana trčao
pred bijesnim susjedom nakon propale igre skrivača, i to
je legitimna preporuka za posao.

Ovaj uvod je poziv da ugasite vlastite filtere i uđete u
stvarnost u kojoj se ne konzumira električni dim, džepovi
su prazni, ali je duša velika i spremna za svojih pet
minuta.

PREDGOVOR

Iza žice nogometnog stadiona.

Svaki je čovjek u nekom trenutku svog života bio autsajder koji s klupe u parku promatra ljude na terasi restorana kako jedu i piju, dok su mu džepovi prazni. Ali rijetko tko ima hrabrosti to upisati u molbu za posao kao svoju glavnu motivaciju.

Ovaj predgovor služi kao upozorenje menadžerima ljudskih resursa, direktorima tvrtki i običnim čitateljima: pred vama je tekst koji se pisao punih 12 sati i narastao na točno 40 numeriranih stranica. U njemu je skupljena mudrost stara tisuću godina. Saznat ćete zašto se ptičji izmet mora razvrstavati s preciznošću ambalaže, kako preživjeti ljetnu noć bez mrežice protiv komaraca i zašto gašenje glavnog osigurača u regionalnoj bolnici može zvučati kao sasvim razumna ekološka ideja.

Ovo nije samo predgovor jednoj komediji; ovo je predgovor ljudskoj naravi koja odbija primiti sitniš. Ovdje se igra na sve ili ništa, bez kusura.

"Ja kada čujem pticu, ja znam da to nije pas nego ptica.
Isto tako jako dobro znam da je nebo na nebu, a zemlja
je na zemlji. Zato, šefe, ne brini – kipove u parku
prepuštaš u prave ruke."

Autor: Dominic Chant

Sine ti nisi više neki balonja.

Pa... I nisam Mama i stavi u usta punu žlicu Marmelade.

Imam dobre vijesti.

Koje Mama?

Na Internet oglasu sam pročitala oglas u kojem traže radnike i natječaj još uvijek traje.

Posao - uplašeno će sin.

Da. Sada ćeš se zaposliti i biti svoj čovjek.

Što treba da radim?

U oglasu piše: Traži se radnik koji će s kipova u parku ili gdje ih sve ima - metlom i krpom otjerivati ptice, golubove. Dužan je krpom čistiti kipove i metlom čistiti ptičji izmet.

Mama - sin će tiho.

Trebaš odmah online popunit kratku prijavu i ukratko tvoj životopis - tko si i slično.

Sin se ustaje s stola i odlazi u svoju sobu i odmah sjeda uz računalo i otvara oglas na satu piše 07:30.

Nije sjedio nekoliko sekundi od uzbuđenja što mora da piše o sebi u njegovom stomaku krenuše odzvanjati zvukovi. Sin što je brže mogao trči iz sobe direkt prema toaletu da uhvati bravu - Ne ulazi sine ja sam unutra - glasno je viknula mama!

Sin nasred hodnika prekrižio noge i šupak stisnuo što je mogao jače.

Mama ako možeš izaći izlazi ako ne kroz vrata onda iskoči kroz prozor ne znam koliko još dugo ću... U tome trenu mama otvori vrata - Sine što drhtiš?

Bez pitanja i odgovora iz hodnika cijelim tijelom se ubacio u toalet i sjeo na šolju.

Kroz njegov šupak je izlazilo kao iz crijeva za gašenje požara a zvuk je bio toliko jak da su mislili grmi iz vedra neba.

Kada je sin završio s toaletom vratio se u svoju sobu ravno za računalo. Otvorio je oglas. Sin gleda u slova na oglasu i zamišlja sebe u parku kao nekog gospodina u odijelu koji drži metlu i krpu i glanca kip. Reče on možda danas glancam tebe i ne znam tko si a što sutra bude tu moj kip onda ću glancati samog sebe a ljudi prolaze i dive se sjaju.

Otvora sin online prijavu a tamo piše unesite svoje: Ime i Prezime - Adresu - i tu on zastane i rekne - gdje je ono kod mene kopiraj zalijepi? Nastavlja da piše kratku prijavu: Javljam se za posao. Ovdje ne mogu da ubacim svoju sliku, krepao mi skener, ali mogu da ubacim sliku svojeg Tate on je sličan meni.

Sustav je progutao sliku oca, a u kućicu pod nazivom "Dodatne vještine i napomene" sin nastavlja tipkati, dok mu se marmelada polako suši na rubu usana koju lagano dodiruje vrhom vlažnog jezika.

Javljam se za mjesto onoga što drži metlu i krpu na zahtjev moje mame da budem čovjek a tko sam bio do sada ne znam. Imao sam mačku i psa možda to znači nešto protiv ptica na kipu, pas je obavljao nuždu vani, pred vrata kuće stane da laje i ja ga pustim a mačka je

obavljala većinom kod susjeda u vrtu ona iskopa rupu i zagrne i tako nikad ju nitko nije uhvatio na djelu.

„Što se tiče golubova, nemam službeno radno iskustvo s krilatim entitetima, ali gore navedena mačka me naučila taktici niskog profila i neprimjetnog djelovanja. Ako je mogla godinama sanirati susjedov vrt bez da je uhvaćena, mogu i ja pristupiti kipu iz mrtvog kuta. Pas je pak zadužen za stvaranje buke, što smatram ključnim za preventivno tjeranje golubova prije nego uopće slete na brončanu glavu tog nepoznatog gospodina. Što da još ukratko reknem o sebi - probat ću provaliti u sjećanje. Zašto sebe vidim kao dobrog kandidata za to radno mjesto. Ja mogu ujutro obaviti malu nuždu bez da moram i veliku.

Mogu stajati u mjestu i mislim biti negdje drugdje i praviti izraz lica punog sreće da nitko ne shvati da živim u mislima negdje drugdje, taman da reknem i ovo - kada spavam i sanjam ja kao da živim u snu a kada se probudim imam osjećaj da ne pripadam ovome svijetu. Posao čuvanje od ptica je dobar za mene zato što mislim da me životinje vole. Moja mačka kada je gladna nije odlazila susjedu nego skoči u moje krilo. Također, ako je to važno za natječaj, posjedujem izuzetnu otpornost na statične položaje. Godinama vježbam sjedeći u sobi dok mama misli da radim nešto korisno, pa mi ukočenost brončanih kipova neće biti strana. Brzo ću se uklopiti u krajolik parka. Golubovi me

vjerojatno neće ni primijetiti, mislit će da sam i ja spomenik, samo u odijelu i s metlom u ruci.

Što se tiče plaće, volio bih da mi se isplaćuje u točnim iznosima jer ne volim kusur. Kusur me podsjeća na ostatke nečega što je moglo biti cijelo, a ja želim biti cijeli čovjek, kako kaže moja mama.

Ako primite mene, zapravo dobivate tri radnika: mene s krpom, mene s metlom te moju mačku u obliku strateškog savjetnika za kretanje kroz grmlje.

Želim dodati da sam spreman početi odmah.

Ovo mi je prva prijava Online i po drugi puta tražim posao. Prvi puta u životu kada sam šetao stazom i ugledao čovjeka za kojeg znam da je šef firme - rekao sam mu glasno što sam mogao glasnije - Dobro Jutro Susjed!

Sjećam se toga trena - on je preznuo trgnuo se dok je crijevom zalijevao travu - ovdje napominjem da ne mislim na onu travu što se puši nego na travu koju možeš baciti u kantu ili darovati nekom tko ima patke da jedu.

Kada se susjed trgnuo on je upalio alarm ali ja sam ponovio postupak i onda viknuo još jače - tada se on okrenuo a guste kavene boje obrve se magično spojile u jednu ravnu liniju - prilazio je polako korak po korak udaljenost od dva metra do zelene ograde uz stazu se činilo kao da traje tjedan dana.

Što trebaš mladiću?

Trebam posao i želim dati do znanja da želim da radim

kod vas.

Nema, ne tražimo radnike!

Kada sam okrenuo se i nastavio svoju šetnju stazom ugledao sam malo mače ispod drveta nekoliko metara od zelene ograde mojeg susjeda. Nisam se okrenuo i bježao nego sam lijepo uzeo mače i donio kući.

To je bio moj prvi pokušaj online u fizičkom svijetu i sada drugi pokušaj kod vas gdje se već vidim da sam primljen. Razmišljam pozitivno. Ovo što pišem nije neki posao ali su moje ruke odradile - kada sam bio u frizerskom salonu to je ustanova za frizure kada me frizer završio on je punog povjerenja mene zamolio da mu napravim frizuru što sam i učinio mašinicom mu na glavi napravio kružni tok. Ne konzumiram opijate, alkohol ili cigarete sam samo jednom probao električni dim kada je stigao račun za struju isti dan sam prestao da pušim, više volim ulagati u sebe - na primjer - kupit nekoliko kutija sladoleda.

Nisam nešto posebno pametan ali dobro znam da je lijevo za lijevo a desno za desnu stranu. Ovdje napominjem još jednu moju sposobnost - trebam da branim kip od ptica - jedne užarene noći usred ljeta nisam imao mrežicu na prozoru on je bio otvoren i cijelu noć besplatno sam branio samog sebe od komaraca. Tako da vaš oglas meni nije nikakav novitet razlika što radim danju a komarci su dolazili noću.

...Jednom sam gledao film za odrasle i uopće ne razumijem što je tu strašno i zašto brane takve filmove iskreno, toliko je strašan film da ja nisam uopće gledao do kraja, možda ako sam pogledao jednu cijelu scenu i tu sam ugasio što se mene tiče ne moram takav film gledati idućih 20 godina.

U tim filmovima ljudi stalno viču, gube odjeću i izgledaju kao da im hitno treba neka pomoć ili barem čaša hladne vode, pa mi stvarno nije jasno zašto društvo podiže toliku paniku oko toga. Ako je to ono što odrasli ljudi rade kada ih nitko ne gleda, ja radije biram ostati u svojoj sobi s mačkom i rješavati prave, opipljive probleme. Između takve strašne drame i mirnog sjedenja na klupi u parku s metlom u ruci, park pobjeđuje bez ikakve sumnje.

Uostalom, ako imam hrabrosti ugasiti film koji cijeli svijet smatra zabranjenim i opasnim, to znači da posjedujem izuzetnu mentalnu stabilnost i samokontrolu. Čovjek koji može tek tako ugasiti strašnu scenu na ekranu i otići spavati bez noćnih mora, sigurno se neće uplašiti ni najvećeg, najljućeg goluba koji pokuša sletjeti na brončano rame spomenika. Ja sam imun na strah, bilo da dolazi iz televizora ili iz zraka.

Ovu napomenu pišem zato što želim da u mojem budućem radnom dosjeu stoji da sam moralno stabilan radnik koji ne gubi vrijeme na gluposti, nego je fokusiran isključivo na čistoću i sjaj brončanih glava...

...nemam neki stručni hobi znam posjetiti nogometni

stadion i kada lopta preleti onu ogromnu žicu ja im dodam tu loptu. Znam sjedit na klupi u parku i promatrati druge ljude kako sjede jedu i piju na terasi nekog restorana, možda bi i ja sjedio ali mi džepovi prazni zato ću ovaj posao čuvati i znam da će doći i mojih pet minuta kada prođe mjesec i plata bude na računu. To vraćanje lopte preko žice smatram neslužbenim radom u sportskom sektoru. Za to je potreban dobar refleks i osjećaj za prostor, jer ako loptu baciš previše lijevo (a lijevo je, kao što znamo, isključivo za lijevu stranu), ona će opet zapeti u granama ili pasti nekom na glavu. Ja je uvijek vratim točno u ruke onome tko je traži. To znači da sam timski igrač, iako me nitko s terena nikada nije pozvao da uđem u igru i obučem dres. Ja sam onaj koji pomaže izvana, iz sjene.

Što se tiče sjedenja u parku i gledanja onih na terasi restorana, to je moja najbolja priprema za buduće radno mjesto. Dok drugi ljudi troše novac na skupa jela i pića, ja sjedim besplatno, treniram strpljenje i promatram ponašanje ptica oko njihovih stolova. Shvatio sam da golubovi najprije napadaju tamo gdje ima najviše mrvica i gdje ljudi ne paze. Kad dobijem ovaj posao i prva plata sjedne na račun, ja ću ponosno sjesti na tu istu terasu, naručiti nešto s menija, ali neću zaboraviti tko sam bio. Dok budem jeo, jednom ću rukom držati vilicu, a u drugoj ću ispod stola preventivno stezati krpu, za svaki slučaj, ako koji krilati entitet pokuša pokvariti mojih pet minuta slave.

Moja motivacija je, dakle, financijski i filozofski čista. Želim raditi da bih napunio džepove koji su sada prazni poput onog pijanog hrasta iz priča koje tek trebam čuti...

...Kod mene nema laži ja sam iskren i zašto ovdje stavljam tri točkice u tekstu? Zato što sam morao da ustanem i napustim tastaturu na sat vremena, pustio sam slučajno tihi vjetar a jučer sam pojeo 10 kuhani jaja dok mamin grah nije bio gotov, onda sam morao otvoriti prozore svoje sobe i izaći na balkon da se zrak prirodno pročisti prije nego što se monitor otopi od topline i kemijske reakcije.

Dok stojim na balkonu, u sobu ulazi mama. Zvuk njezinih papuča po hodniku odmah me vratio iz misli o ekologiji moje sobe natrag u stvarnost zapošljavanja. Nosi miris večere i gleda ravno prema otvorenim balkonskim vratima.

„Sine, jesi završio? Jesi poslao prijavu? Vidim da si na balkonu“, reče ona držeći ruku na kvaki, dok joj se na licu vidi blaga sumnja jer osjeća da zrak u sobi ima neku posebnu, tešku teksturu koja ne pripada uobičajenom subotnjem jutru.

„Nisam još, Mama“, odgovaram s balkona, udišući svježi zrak punim plućima. „Ovo je ozbiljan natječaj. Upravo im objašnjavam zašto je iskrenost ključna za tjeranje golubova i zašto pravi radnik nikada ne smije ništa skrivati u kućici za dodatne napomene. Idi ti slobodno, ja se brzo vraćam za tastaturu, čim se stvore uvjeti za rad.“

Mama samo uzdahne, odmahne rukom i zatvori vrata, ostavljajući me da procijenim situaciju na terenu prije nego što napišem iduću stranicu svoje vječnosti. ...Sin na balkonu promatra vazduh i nebo i prvi puta primjećuje i osjeća prisutnost krilatih stanovnika zemlje. U sebi on misli i kaže – čekaj – ovo isto moram da napišem.

Vratio bih se na trenutak za tastaturu jer mi je zrak na balkonu donio jedno izuzetno važno, strateško i pravno pitanje za vaš pravni tim koji sastavlja ugovore o radu. Dok sam stajao vani i gledao u nebo, shvatio sam da zračni prostor našeg parka nije naseljen isključivo golubovima. Tamo lete i drugi krilati stanovnici. Moje pitanje glasi: vi mene u oglasu plaćate za golubove, a što je s vranom, vrapcem ili ako nekome pobjegne veliki papagaj iz stana i kaveza? Moram vas odmah otvoreno pitati – hoću li ja na tom radnom mjestu tjerati i čistiti izmet od svih ptica bez razlike, ili sam dužan razdvajati izmet poput ambalaže? Ako je izmet dokazano od goluba, ja ga čistim i glancam broncu. Ali ako nije od goluba, nego je recimo na kipu izmet vrane, trebam li ga ostaviti po strani jer on ne ulazi u opis mog radnog mjesta? Možda vaša firma prakticira napredni sustav održavanja, pa ću na terenu morati imati više krpa za sve razne izmete i više od jedne metle – zelenu metlu za vrapce, oštru krpu za vrane i posebnu finu spužvicu za odbjegle tropske papige. Ako je to slučaj, zanima me da li je

plaća ista za sve vrste ptica ili postoji fiksni bonus na obradu kompliciranijeg, ne-golubljeg materijala? Ja ne volim kusur i mutne račune, pa bih volio da te stavke preciziramo prije mog prvog radnog dana, kako ne bi došlo do nesporazuma pred spomenikom.

Dok čekam vaš odgovor na ovo ekološko pitanje, moram se osvrnuti i na tehniku prepoznavanja ptica u letu, koju sam prepisao od taktike kretanja svoje mačke...

...Ja nisam bilo tko – jednom davno je susjed bježao od vlastite žene koja ga proganjala kaišem od prave kože. Susjed se skrivao i skrio se u zeleno grmlje – nitko drugi ponavljam nitko drugi zucnio nije – nego sam ja bio taj koji je susjedi rekao: eno ga u grmlju.

Ovu crticu iz moje bogate biografije navodim kao krunski dokaz moje nepokolebljive lojalnosti poslodavcu i izuzetne sposobnosti skeniranja terena. Ako ja mogu locirati odraslog, uplašenog čovjeka u gustom zelenom raslinju dok mu nad glavom visi opasnost od prave kože, zamislite s kakvom ću lakoćom uočiti sivog goluba sakrivenog među granama u parku.

Moje oči vide sve. Ja ne šutim i ne štitim one koji se skrivaju od zakona i reda, pa makar taj red dolazio u obliku mamičinog susjeda ili ptičjeg lobija. Za ovaj posao tjeranja ptica metlom, vama ne treba netko tko će žmiriti na jedno oko i praviti se da ne vidi vrapca u grmu. Vama treba čovjek koji bez straha i ustezanja prstom pokazuje na problem i kaže: „Eno ga tamo!“.

Time želim reći da posjedujem stopostotnu transparentnost u radu. Kod mene nema tajni, nema skrivanja iza tuđih leđa, i budite sigurni da ću s istom ovom preciznošću izvještavati upravu o svakom ilegalnom pokušaju ptica da naruše sjaj naših brončanih sugrađana...

...Ovdje sada govorim da kada sam bio beba i kada sam krenuo puzati nije prošlo dugo ja sam prohodao.

Ovaj podatak iz mog najranijeg djetinjstva vam jasno pokazuje da ja nisam čovjek koji voli polovična rješenja ili dugotrajne obuke o trošku poduzeća.

Dok su druge bebe mjesecima puzale, prljale koljena i trošile mamine živce, ja sam odmah shvatio da je puzanje samo gubljenje vremena i nefunkcionalan položaj za nekoga tko želi biti cijeli čovjek. Ustao sam na noge i krenuo naprijed.

Zašto je ovo važno za vaš natječaj i parkovne kipove?

To znači da je moja faza prilagodbe na radno mjesto srezana na minimum. Kada me primite u radni odnos, ja neću puzati oko spomenika niti ću tjednima proučavati kako se drži metla i krpa. Ja ću odmah prohodati kroz taj park s autoritetom čovjeka koji točno zna svoj cilj. Brzina kojom sam savladao gravitaciju kao beba jamči da ću s istom takvom lakoćom i učinkovitošću prelaziti s jednog kraja parka na drugi, tjerajući golubove prije nego što uopće stignu shvatiti tko ih je snašao. Kod mene nema čekanja, ja odmah stupam u akciju na dvije noge.

...Također, želim istaknuti da posjedujem izuzetne atletske sposobnosti, a posebno sam ponosan na svoju šprint-tehnologiju i dugotrajnu izdržljivost. Postao sam dobar šprinter zahvaljujući gore navedenom susjedu s kožnim kaišem. Naime, nakon što sam njegovoj ženi transparentno prijavio koordinatni položaj njegovog tijela u zelenom grmlju, susjed je nekako uspio izbjeći kožnu kaznu, izletio je iz raslinja i sav svoj bijes usmjerio prema meni. Tada sam shvatio da puko hodanje na dvije noge više nije dovoljno za očuvanje moga integriteta. Morao sam ubrzati.

Ali prava demonstracija moje radne etike i izdržljivosti dogodila se sutradan. Kada sam sutradan ujutro krenuo da trčim, u meni se upalio neki nezaustavljivi motor profesionalizma. Jednostavno nisam Stao. Trčao sam kroz polja, preko cesta, mimoilazio Lade i bicikle, i moj galop je trajao toliko dugo da me punih mjesec dana svi živi tražili. Cijelo selo, policija, gorska služba, pa čak i moja mama – svi su bili na nogama i tražili me preko oglasa i televizije, misleći da sam nestao. A ja nisam nestao, ja sam samo trenirao kondiciju za vaše poduzeće.

Ako čovjek može trčati mjesec dana bez prestanka i bez punjača, samo na maminom doručku i čistom zraku, zamislite s kakvom ću lakoćom pokrivati prostor vašeg parka. Dok vaši stari radnici budu hvatali zrak i sjedili po klupama, ja ću letjeti oko kipova brže od golubova. Moje trčanje je ušlo u legendu, a ako me primite, taj isti pobjednički šprint stavit ću u službu čistoće brončanih

spomenika.

...Kada sam se vratio, susjedu sam lijepo pokucao na vrata i izvinio se kao čovjek zato što sam ja mislio da se on i njegova žena igraju skrivača, nisam znao da je u pitanju kožni kaiš i bračna drama. On me pogledao, obrve su mu se opet spojile u onu jednu ravnu liniju, ali ja sam bio iskren, a iskrenost otvara sva vrata, pa čak i susjedova. Moja jedina mana koju imam ili nemam, ne znam, mama me naučila da štedim struju. Kada smo jednom bili u bolnici jednoj velikoj, dok je mama čekala pregled, ja sam u hodniku ugledao njihov sat za struju. Kada sam vidio koliko on ima brojeva i kako se brzo ti brojevi okreću, mene je uhvatila panika od budućeg računa. Ja nisam čekao u čekaonici kao ostali pacijenti, nego sam po hitnom postupku pronašao podrum i glavni osigurač isključio. Digao se toliko veliki alarm da mi još uvijek u glavi zvoni, a doktori i sestre su trčali hodnicima s baterijskim svjetiljkama kao u onim strašnim filmovima koje sam ranije spomenuo. Isto tako, ja tada nisam znao da se štednja struje odnosi samo na moju kuću, a ne na zdravstveni sustav cijele države.

Sada, što se tiče vašeg natječaja, želim odmah raščistiti račune da ne bi bilo nesporazuma oko prve plate. Ako su ti vaši brončani kipovi u parku slučajno na struju, ili ako imaju neke reflektore koji svijetle noću, mene uopće nije briga koliki veliki račun će da bude.

Ja tamo neću tražiti osigurače niti ću gasiti parkovnu rasvjetu. Naučio sam lekciju u bolnici i obećavam da ću

se držati isključivo metle, krpe i golubova, dok će struja raditi u punom pogonu na vaš trošak.

Prsti su mu se odjednom opustili, a strah od praznog ekrana zamijenio je čisti nalet inspiracije. Shvatio je da u modernom poslovnom svijetu prolaze samo oni koji imaju jedinstvene vještine i bogato životno iskustvo. Ako direktor holdinga traži običnog radnika, naći će ga na burzi. Ali ako traži čovjeka koji je vidio sve, proživio svašta i spreman je za svaku anomaliju u parku – onda gleda upravo u njegov profil.

Složio je ozbiljan izraz lica, nagnuo se naprijed i počeo tipkati u polje za životopis:

„Što se tiče mog iskustva s kriznim situacijama i radom s neobičnim pojavama na terenu, želim navesti nekoliko ključnih stavki iz svoje biografije koje me izdvajaju od svih ostalih kandidata“, započeo je s potpunom službenom ozbiljnošću.

„Kao prvo, posjedujem iskustvo u medicinsko-alternativnim procedurama i pružanju tehničke podrške u osjetljivim trenucima. Naime, jednom sam osobno bio prisutan na skidanju straha kod jedne seoske babe. Situacija je zahtijevala maksimalnu sabranost i hladnokrvnost. Moja uloga je bila ključna – ja sam preplašenom čovjeku stavio krpu na glavu i držao je čvrsto dok je baba radila svoje tajanstvene rituale i operacije. Čovjek je preživio, strah je nestao, a ja sam dokazao da znam rukovati krpom u trenucima najveće

ljudske drame. Ako sam mogao držati krpu na glavi čovjeka dok baba skida uroke, možete biti sigurni da ću s istom tom krpom bez problema brisati vaše brončane spomenike.“

Zastao je, uzeo zrak, pa odmah prešao na novu, još dramatičniju točku:

„Također, želim istaknuti da posjedujem izuzetno razvijene vještine noćnog osmatranja i prepoznavanja sumnjivih aktivnosti u urbanim sredinama. Jednom sam, usred gluhe noći, osobno vidio vješticu kako u spavaćici preskače vlastiti balkon, trči kroz mrak, sjeda u nepoznati automobil i odlazi u nepoznatom smjeru.

Zašto je ovo važno za rad u parku? To znači da meni nijedan golub niti vrana ne mogu prići s leđa. Moje oči skeniraju teren 360 stupnjeva u sekundi. Ako ja mogu uočiti vješticu u spavaćici kako preskače balkon, uočit ću i najmanjeg vrapca koji pokuša narušiti estetiku gradskog kipa.“

Nasmiješio se, osjećajući kako prijava polako poprima epske razmjere. No, za kraj ovog odlomka ostavio je svoj najveći adut – sportski duh i procjenu rizika.

„Na kraju, posjedujem iskustvo u radu s brzim životinjama i upravljanju financijskim gubicima. Bio sam prisutan na konjskim trkama kada je moj konj, na kojeg sam uložio zadnji novac, nažalost izgubio. Dok je konj opušteno jeo sijeno sa strane, potpuno nesvjestan ekonomske propasti koju mi je donio, onaj prevarant što je jahao tog konja morao je bježati od mene. Trčao je glavom bez obzira, preskakao drvene ograde i zaštitne

grede kako bi spasio živu glavu. To vam jasno dokazuje dvije stvari: prvo, imam nevjerojatnu kondiciju za potjeru; i drugo, kada uložim trud u nešto, ne odustajem dok krivac ne plati. Golubovi u parku će bježati i preskakati ograde brže od tog džokeja kad vide s kakvom odlučnošću dolazim na posao.“

Moja prijava ne trpi šeptrlje, to da odmah znate! Moje metode rada na terenu su brze, instinktivne i okrenute općoj dobrobiti, čak i kada me okolina u tom trenutku ne razumije.

Prsti su mu ponovno poletjeli preko tipkovnice, a na ekranu su se počele slagati rečenice o njegovom najvećem infrastrukturnom i hidrološkom pothvatu: „U svrhu dokazivanja moje potpune samostalnosti i snalažljivosti u ekstremnim vremenskim uvjetima, moram navesti i događaj koji me trajno oblikovao kao radnika visokog rizika“, tipkao je sin s potpunim izrazom lica neshvaćenog genijalca.

„Jednom sam se kasno noću vraćao kući. Nebo se doslovno sastavilo sa zemljom, a kiša je pljuštala takvim intenzitetom da se cijela ulica u nekoliko minuta pretvorila u nepregledno jezero. Voda je rasla, a ja sam bio mokr do kože. Nisam čekao komunalne službe niti sam stajao sa strane. Nagnuo sam svoja mlada, snažna leđa, zapeo svom snagom i na samoj stazi golim rukama otvorio teški željezni šaht kako bi sva ta silna voda s ulice mogla slobodno i brzo ulaziti unutra.“

Zastao je, uzeo kratki predah, pa nastavio s dramatičnim zapletom:

„Međutim, ja u tom trenutku visoke napetosti nisam mogao znati sve tehničke detalje podzemne arhitekture našeg naselja. Nisam znao da će nakon samo nekoliko metara, unutar te mračne cijevi, ta ista voda od kiše nekome unutra strašno zasmetati. Tek što je bujica jurnula u otvor, iz te dubine i crnog mraka odjednom je krenulo divlje urlanje i panično zvanje u pomoć! Netko je očito sjedio dolje u ilegali i moj ekološki zahvat mu je potpuno pokvario noćne planove. To vam jasno dokazuje dvije stvari: prvo, ja sam čovjek koji rješava poplave u sekundi; i drugo, moj rad na terenu ima trenutačan, glasan i dubok odjek, pa makar taj odjek dolazio iz same utrobe zemlje.“

„U svrhu dokazivanja moje vrhunske snalažljivosti u kriznim situacijama s pogonskim gorivima i logistikom, dužnost mi je navesti i jedan visoko povjerljivi obiteljski pothvat“, nastavio je sin tipkati, dok je sunce izvan prozora već polako prelazilo u rano poslijepodne. „Jedne noći, kasno nakon večere, mama mi je zabrinuto rekla da je naš obiteljski automobil na mrtvoj rezervi. Kazaljka za gorivo je doslovno ležala na nuli, a ujutro je morala hitno na tržnicu. Drugi sinovi bi samo slegnuli ramenima i rekli da upali auto i moli se usput, ali ja ne prepuštam stvari slučajju. Čim je mama zaspala, pod okriljem mraka posjetio sam garažu našeg prvog susjeda. Nisam ništa ukrao, odmah da se razumijemo,

samo sam izvršio taktičku preraspodjelu tekućih resursa s ciljem spašavanja maminog jutarnjeg rasporeda.“

Nagnuo se bliže ekranu, a osmijeh mu je postajao sve širi kako je objašnjavao ovaj logistički trijumf:

„Epilog ove akcije je bio stopostotni uspjeh za naše kućanstvo. Mama je ujutro sjela u auto, okrenula ključ i bez ikakvih problema upalila automobil, komentirajući kako naš auto troši manje nego što je mislila. S druge strane, samo pola sata kasnije, taj isti susjed me s očajem u očima molio za pomoć. Stajao je pokraj svog automobila koji je samo tužno kašljao i tražio od mene da mu pomognem gurati auto uzbrdo sve do prve benzinske postaje. Ja sam mu, kao rođeni humanist i dobar susjed, naravno pomogao. Gurao sam svom snagom, pokazujući nevjerojatnu fizičku spremu i snagu u nogama i leđima.“

Zastao je, protrljao dlanove koji su se već lagano oznojili od tipkanja, i odmah izvukao zaključak za direktora:

„Što ovo govori vama kao mom potencijalnom poslodavcu? To znači da sam ja čovjek koji rješava probleme prije nego što se oni uopće pojave na vidiku. Vaše poduzeće nikada neće ostati bez resursa dok sam ja u smjeni. Ako u parku ponestane sredstava za čišćenje, sapunice ili krpa, ja ću posjetiti obližnje terene i preraspodijeliti opremu tako da gradski spomenici ujutro blistaju bez ikakvih problema. A ako netko od kolega ostane u kvaru s kolicima ili metlom, ja sam tu da poguram – baš kao što sam gurao susjeda do

benzinske. Ja ne tražim izgovore, ja stvaram rješenja u tišini noći.“

„Bila je nedjelja. Kao što znate, nedjeljom nijedna trgovina, pa čak ni lokalni dragstor na uglu ne radi. Zakon je jasan, vrata su zaključana, a police nedostupne. Baš u taj neradni dan, moju mamu je uhvatila strašna, neodoljiva želja da jede mlade pečenjke. Plakala bi za tim kukuruzom da joj ga netko nije stvorio pred očima. Drugi sinovi bi samo slegnuli ramenima, okrenuli se na drugu stranu i rekli: 'Čekaj ponedjeljak'. Ali ja ne trpim da moji bližnji pate zbog birokratskih zakona o neradnoj nedjelji.“

Njegove oči su zasvijetlile dok je opisivao ovu taktičku operaciju opskrbe:

„Sjeo sam na svoje biciklo, ubacio u najveću brzinu i krenuo u izvidnicu izvan granica naselja. Cilj je bio jasan: pronaći prvo veliko zeleno polje. Kada sam stigao na lokaciju, nisam čekao da netko odobri moj zahtjev za nabavu. Ušao sam u to prostranstvo pod punom diskrecijom, nagnuo leđa i u rekordnom roku donio kući punu veliku vreću tog mladog, sočnog kukuruza. Mama je imala svoje pečenjke na stolu u roku od pola sata, a miris kuhanog kukuruza proširio se cijelom ulicom.“

„Zašto je ovo ključan dokaz za vaš natječaj u parku? To vam jasno pokazuje da sam ja čovjek koji ne poznaje prepreke kao što su 'neradni dan', 'nedostatak materijala' ili 'zatvoreno skladište'. Ako u nedjelju ujutro

neki važan državni diplomat odluči posjetiti naš park, a vaša službena skladišta s metlama i krpama budu zaključana pod ključem, budite sigurni da ja neću sjediti skrštenih ruku. Ja ću sjesti na svoje biciklo, posjetiti prve dostupne resurse i donijeti punu vreću opreme za čišćenje odakle god treba, samo da park blista. Ja rješavam probleme na terenu bez obzira na radno vrijeme i zakone tržišta. Ja sam opskrblijač u uvjetima krize.“

„U svrhu dokazivanja moje apsolutne nadmoći u radu s divljim životinjama i taktičkom postupanju na neprohodnim terenima, dužnost mi je navesti i svoj doprinos lovstvu bez upotrebe vatrenog oružja“, nastavio je sin tipkati, dok mu je kursor na ekranu treperio poput zvijezde vodilje.

„Kada sam davno bio na selu, imao sam jedinstvenu priliku sudjelovati u velikom lovu na divljač. Ali, dok su svi ostali lovci nosili skupe puške, prsluke i oslanjali se na tehnologiju, ja sam se oslonio isključivo na svoju inteligenciju i tijelo. Hodali smo satima kroz visoku travu, gustu šumu i suho granje. Svi ti silni, školovani lovački psi s pedigreeom su njuškali uokolo, lajali bez veze i besciljno trčali u krug. Nijedan taj pas u cijelom lovu nije uspio uraditi ono što sam ja uradio u samo nekoliko sekundi čistog instinkta.“

Njegovo lice je poprimilo pobjednički izraz dok je opisivao ovaj vrhunski trenutak lovačke forenzike:

„Kada smo naišli na jedan sumnjivi humak, shvatio sam

da je tu podzemno sklonište. Dok su psi oklijevali, ja sam bez straha nagnuo leđa, spustio se na koljena i doslovno gurnuo svoju glavu duboko u zečju rupu! Moja prisutnost u njihovom privatnom prostoru stvorila je takav psihološki pritisak da su zacevi u panici izletjeli van na sasvim drugu stranu rupe, ravno pred iznenađene lovce. Ja sam vlastitom glavom odradio posao cijelog čopora pasa i natjerao divljač na evakuaciju.“ Odvojio je novi redak, spreman da ovu seosku taktiku izravno primijeni na gradski park i ptice: „Zašto je ovaj podatak od presudne važnosti za čišćenje i tjeranje golubova s vaših brončanih spomenika? To vam je jasan dokaz da ja ne koristim uobičajene i spore metode. Dok bi drugi radnici bespomoćno mahali metlom i čekali da ptice same odlete, ja sam spreman ući u samu srž problema. Ako se golubovi ili vrane sakriju u neku pukotinu na spomeniku, unutar brončanog kaputa nekog povijesnog velikana ili u grmlje pokraj staze, ja neću lajati s distance kao oni psi. Ja ću se uvući tamo gdje nitko ne smije, stvoriti takav autoritet na terenu da će ptice same bježati na drugu stranu parka glavom bez obzira. Ja ne tjeram divljač puškom, ja je tjeram čistom prisutnošću i taktičkim prodiranjem u bazu.“

„Da netko u toj vašoj komisiji holdinga ne bi slučajno pomislio da sam ja neki bezgrešni anđeo koji je pao s neba, moram vam odmah srušiti tu iluziju“, nastavio je sin tipkati s izrazom lica čovjeka koji nosi teške tajne na

duši. „I mene proganja grijeh, gospodo, baš kao što proganja i sve vas u tim vašim uredima. Razlika je samo u tome što ja svoje grijehe rješavam bez posrednika, brzo i po kratkom postupku, na domaćem terenu.“

Nagnuo se prema ekranu, dok su mu prsti udarali po tipkovnici s onom istom hladnokrvnošću kojom je nekada davno redefinirao pojam pravde u selu:

„Imali smo šumu. Kažem 'imali', jer je sve bilo u redu do onog dana dok se nije pojavio jedan lokalni frajer i bez ikakvog pitanja porušio cijelu moju šumu. Drugi ljudi bi odmah zvali zakon, pisali prijave, plakali nad panjevima i čekali da spora državna administracija odradi svoje nakon tri godine povlačenja po sudovima. Ja nisam zvao nikoga. Nisam pustio ni jednu jedinu suzu. Samo sam u tišini saznao tko je taj gospodin i strpljivo čekao svoj trenutak. Pustio sam ga da se tjednima znoji, da radi teški fizički rad, da sve to drvo lijepo izreže na metre i pretvori u savršene, tanke cjepanice spremne za ogrjev zimi.“

Osmijeh mu je poprimio crnu, satiričnu notu dok je opisivao finale ove šumske drame:

„Kada je završio s cijepljenjem i slaganjem, ja sam stupio u akciju pod okriljem noći. Sve te njegove cjepanice, metar po metar, vlastitim sam rukama prebacio u svoju garažu. Na zidu njegove prazne garaže ostavio sam samo jedan papir na kojem je pisalo: 'Hvala'. Sreća moja pa nije bilo daleko – čovjek je bio naš susjed, tek treća kuća od moje, pa logistika nije previše trpjela. On je dobio lekciju iz pristojnosti, ja sam

dobio besplatno grijanje za cijelu zimu, a šuma je na neki način ponovno vraćena u obitelji.“

Lupio je po tipki Enter i odmah izvukao zaključak za direktora holdinga:

„Zašto vam ovo pišem u prijavi za posao čuvara parkovnih kipova? To vam je jasan dokaz da sam ja čovjek koji ne trpi nepravdu i krađu na svom teritoriju. Ako neki vandal ili huligan pokuša oštetiti brončani spomenik, ukrasti bakreni dio s fontane ili porušiti klupu u parku, ja neću trošiti vrijeme na zvanje policije i pisanje zapisnika dok krivac bježi. Ja ću ga locirati, pričekati i natjerati ga da sam očisti cijeli park metlom i krpom, dok ću ja sa strane nadgledati situaciju. Ja ne plaćem nad problemima, ja ih rješavam tako da se na kraju meni svi zahvaljuju. Sa mnom nema šale na terenu.“

„Da se mi odmah razumijemo, gospodine direktore, ja svjesno znam što je to rad“, nastavio je sin, dok je ritmično lupanje po tipkovnici odjekivalo u tišini sobe, a sjene na zidu postajale sve duže i tamnije. „Znam ja vrlo dobro onu staru narodnu abecedu: ako ne radiš, nećeš ni imati. Nema tu velike filozofije niti magije. Čovjek mora zapeti, oznojiti se i zaraditi svoj komad kruha i svoju žlicu marmelade. Ali, šefe, isto tako postoji i onaj drugi, nepisani životni kodeks koji se ne uči na fakultetima, a koji kaže: izuzetno je važno točno znati tko ima – u slučaju da ti sam odjednom nemaš.“

Nagnuo se prema ekranu, a plavičasto svjetlo monitora

dalo je njegovom licu izraz vrhunskog uličnog stratega koji objašnjava osnove preživljavanja:

„Taj kodeks je moja osobna karta i moja garancija sigurnosti za vaše poduzeće. Znati tko u svakom trenutku u ovom gradu drži resurse, tko ima viška goriva u garaži, tko ima kukuruz na polju nedjeljom i tko ima drva za zimu – to nije grijeh, to je napredna poslovna inteligencija. Kada čovjek posjeduje te informacije, on nikada ne može biti siromašan niti gladan. On zapravo postaje upravitelj tuđeg viška u korist opće obiteljske i poslovne ravnoteže. Ja sam taj koji drži sve te podatke u svojoj glavi.“

Odvojio je novi odlomak, spreman da ovaj ulični i životni kodeks spusti ravno u komunalni park među golubove i kipove:

„Kako se to točno odnosi na moj budući rad s metlom i krpom u vašem parku? Vrlo jednostavno. Ako se dogodi situacija da vaše poduzeće uđe u krizu, da proračun presuši ili da nam uprava iznenada ne dostavi nove zalihe deterdženta, sapunice i čistih krpa za brisanje brončanih heroja – vi ne morate brinuti niti pisati hitne zahtjeve ministarstvu. Ja točno znam tko u okolnim kvartovima i zgradama ima svega toga na pretek u svojim špajzama i podrumima. Dok drugi radnici budu sjedili na klupi i kukali kako nemaju s čime raditi, ja ću po svom kodeksu u roku od dvadeset minuta stvoriti vrhunsku opremu na terenu. Vaš park nikada neće osjetiti što znači nemati, jer ja uvijek znam tko ima. Vi sa

mnom ne dobivate samo čistača, nego čovjeka koji drži cijeli sustav opskrbe u malom prstu.“

Zastao je, protegnuo kralježnicu koja je već bila ukočena od višesatnog sjedenja i bacio pogled prema prozoru. Vanjski svijet se polako umatao u večernji mrak, a do onih završnih 19:30 ostalo je još sasvim malo vremena.

„Znam ja vrlo dobro, gospodo iz komisije, da danas mnogi pametnjakovići govore kako bez velike škole nema ništa i kako je diploma jedino mjerilo čovjeka“, nastavio je sin tipkati, dok su mu prsti udarali po tipkovnici s onom prepoznatljivom, teškom ironijom. „Svi oni koji danas imaju te velike plaće i sjede po foteljama, sigurno imaju i te svoje originalne diplome. Vjerojatno su tiskane na nekom posebnom, nešto tvrđem papiru nego što je papir običnog smrtnika, onog koji je u školu morao odlaziti onim starim, rasklimanim školskim busom. Ali budimo realni – taj tvrdi papir ne rješava životne brige.

On na kraju svakako samo stoji na zidu i skuplja prašinu, dok pravi život prolazi mimo njega.“

Nagnuo se prema monitoru, a na licu mu se vidio ponos čovjeka koji je smislio vlastitu alternativnu pedagogiju:

„Ja znam da je škola samo onaj dio života kada jednostavno moraš negdje ići. Čovjek se u tim godinama mora kretati, biologija to traži od njega, ne možeš samo stajati na jednom mjestu. I zato, da vi tamo u holdingu odmah znate – ja bih zapravo trebao imati zlatnu

diplomu iz poznavanja obrazovnog sustava! Dok su svi ostali učenici satima bespomoćno sjedili u zagušljivim učionicama, hvatali bilješke i gubili energiju, ja sam bio u neprekidnom pokretu. Ja sam kružio oko škole.

Skenirao sam dvorište, pazio na vanjske faktore, proučavao kretanje vrapca po olucima i dinamiku školske ograde. Moje obrazovanje nije bilo statično; ono je bilo taktičko i terensko.“

Odvojio je novi redak, spreman da ovu svoju "zlatnu diplomu s kružnog toka" unovči na natječaju za park: „Zašto je ovo kruženje oko škole moja najveća prednost za rad s vašom metlom? To znači da ja imam urođenu otpornost na sjedenje i dosadu. Radnik koji je navikao sjediti u klupi, sutra će u parku sjesti na prvu slobodnu klupu i zaspati s krpom u rukama. Ja neću. Moje tijelo je istrenirano za kruženje. Ja ću oko vaših brončanih kipova kružiti s istom onom posvećenošću kojom sam kružio oko školske zgrade dok su drugi znojili stolice. Ja sam čovjek u pokretu, mobilna jedinica za čišćenje koja

ne staje dok teren nije potpuno čist. Vi ne plaćate papir koji skuplja prašinu, vi plaćate živu silu na terenu.“

Pogledao je prema donjem kutu ekrana. Sat se neumoljivo primicao završnom vremenu. Dvanaest sati čistog, neprekidnog pisanja ostavilo je trag na njegovim leđima, ali preostala je još samo jedna, zadnja stranica ove njegove životne prijave.

„Što još uopće mogu da rekнем, a da bude od nekog velikog, presudnog značaja za ovaj posao? Što je to što će direktora holdinga konačno natjerati da udari pečat na moju prijavu?“

Na sekundu mu je kroz misli prošlo da počne pričati šefu kako jako dobro poznaje računalne programe, kako barata Wordom, internetom i kako mu je tehnologija u malom prstu. No, odmah je u sebi opsovao tu ideju i odbacio je s prijezirom. To mu u parku sigurno neće biti od nikakve pomoći. Tehnologija ovdje nema nikakvu težinu, zato što su ptice na spomenicima živi organi, a ne nekakve igračke na baterije koje možeš ugasiiti jednim klikom miša ili resetirati sustav.

Nagnuo se prema ekranu posljednji put, skupljajući zadnje atome snage za veliku završnicu svoje biografije: „Za sam kraj ove prijave, gospodo iz komisije,“ utipkao je sin s autoritetom čovjeka koji stavlja točku na povijesni dokument, „neću vam pričati bajke o tome kako izvrsno poznajem programe, tablice i računala. Ostali kandidati će vam sigurno lagati o svojim digitalnim vještinama, ali ja vam otvoreno kažem – u parku vam to

ne vrijedi ništa. Golubovi, vrane i vrapci nisu strojevi. To su živi organi, divlja i nepredvidiva bića od krvi i mesa, a ne naprave na baterije koje možete kontrolirati preko ekrana. Njih ne zanima vaša tehnologija niti vaši softveri.“

„Isto tako, ako uhvatite slobodnog vremena, slobodno mi odgovorite na jedno vrlo praktično tehničko pitanje koje me izuzetno zanima: hoću li na terenu biti u svojoj privatnoj odjeći ili u toj vašoj službenoj?“ – nastavio je sin tipkati s istim onim hladnim, filozofskim mirom u glavi, ne skidajući prste s tipkovnice iako je zeleni natpis na ekranu već signalizirao kraj prve faze.

Nije mogao pustiti sustav da se tek tako ugasi, a da ne razriješi pitanje tekstila i anatomije:

„Svi mi vrlo dobro znamo da odjeća služi da čuva čovjeka od propuha i prehlade, ali gledano s dublje, ljudske strane – kada smo svi goli, svi smo mi potpuno isti, samo gomila kože rastegnuta preko golih kostiju. Bez uniforme nema razlike između direktora i radnika na ulici. Zato volim da znam na čemu sam i što me čeka u tom vašem parku. Također, službeno napominjem da uz prvu metlu trebam i moram imati osigurane rezervne metle na skladištu. Poznavajući svoju snagu i brzinu reakcije prema tim živim organima, jedna drška kod mene neće dugo potrajati.“

„Za jačanje ove prijave“, natipkao je, „želim se osvrnuti na svoju sposobnost razlikovanja realnosti od iluzije, što je danas rijetkost među zaposlenicima u javnom sektoru. Živimo u svijetu gdje vas pokušavaju uvjeriti da je crno bijelo, a da je vrana zapravo labud. Kod mene nema tih administrativnih magluština.“

Moja percepcija je kristalno čista: razlikujem psa od

ptice, goluba od kipa i ne gubim vrijeme na moderne trendove. Dok se vaši zamjenici bave tablicama, kipovi su u sigurnim rukama koje drže red pod svaku cijenu. Osim toga, posjedujem stopostotni certifikat povjerenja jer su mi na jednoj svadbi povjerali čuvanje kutije s darovima za mladence.

Svi znamo što je svadba – to je teritorij visokog rizika gdje se popije koja čašica više, gdje ljudi gube kontrolu, kuverte lete na sve strane, a rodbina s treće strane kružnog toka pokušava procijeniti tko je koliko dao. U tom općem kaosu, gdje bi svatko mogao proći i gurnuti ruku gdje ne treba, ja sam postavljen kao jedini i vrhovni čuvar obiteljskog blaga. Sjedio sam pokraj te kutije s istom onom izuzetnom otpornošću na statične položaje koju sam ranije spomenuo. Moje oči, istrenirane na skeniranje grmlja i bolničkih brojila, fiksirale su svaki pokret ruku koji se približavao prorezu na kartonu. Nitko nije mogao ubaciti praznu kuvertu, a kamoli uzeti kusur, jer ja, kao što znate, kusur organski ne podnosim. Kutiju sam predao mladencima netaknutu, cijelu, baš onako kako je moja mama zamislila da ja postanem cijeli čovjek.

Ovo je ključno za vaše poduzeće: ako mi ljudi na svadbama punim pijanih gostiju povjeravaju sav novac na čuvanje, možete biti mirni i s brončanim kipovima u parku. Neću ukrasti ništa, a svaki izgubljeni novčanik koji nađem završit će u uredu direktora s točnim

iznosom u cent. Ja sam rođeni čuvar – od svadbene kutije do spomenika kulture.

...Također, želim istaknuti da posjedujem izuzetan osjećaj za točnost, upravljanje vremenom i poštivanje tuđih rasporeda, čak i u situacijama koje se tiču viših, duhovnih sila. Nedavno sam bio u crkvi, odlučio sam biti na svetoj misi i ušao sam u ispovjedaonicu. Znam da vi s druge strane ekrana sada mislite da sam zbog količine svojih životnih iskrenosti ostao unutra tri dana, ali nisam. Ja sam izuzetno praktičan čovjek. Kada sam shvatio koliko je sati i da se vrijeme početka mise opasno približava, ja sam prije svećenika izašao van, otvorio mu vrata ispovjedaonice i rekao mu da krene kako bi stigao sa svetom misom na vrijeme. Dakle, stavio sam dobrobit cijele zajednice i crkveni vozni red ispred vlastitog spasenja. Izašao sam prije nego što me službeno odriješio od grijeha, jer posao i točnost ne smiju patiti.

Međutim, ja sam odgovoran radnik koji ne ostavlja nedovršene projekte. Poslije sam tog istog svećenika zvao telefonom na službeni broj župnog ureda i kulturno ga pitao: „Velečasni, oprostite na smetnji, što mi je ono točno ostalo za pokoru, pošto smo morali prekinuti sastanak zbog rasporeda?“.

Ovaj podatak vam jasno dokazuje da sam ja kandidat koji rješava probleme u hodu i koristi modernu tehnologiju (telefon) kako bi dovršio sve zaostale

obveze. Ako sam spreman organizirati radni dan jednom svećeniku i spasiti nedjeljnu misu od kašnjenja, zamislite s kakvom ću vojničkom točnošću održavati red među golubovima u vašem parku. Kod mene nema kašnjenja, nema repova iz prošlosti, a sve administrativne i duhovne pokore rješavam promptno, pa makar i na daljinu.

...Kada mi je preko telefona napokon rekao moju pokoru, ja sam je shvatio s maksimalnom ozbiljnošću i profesionalnom disciplinom. Toga dana nisam bio trošak mami – ja nisam ni jeo niti pio, nego sam cijeli dan proveo u tišini i molitvi.

To je bio moj osobni post i dan apsolutne nulte potrošnje. Dok su drugi ljudi trošili obiteljske proračune na hranu, sokove i struju, ja sam sjedio u mraku svoje sobe, štedio mamin novac i pretvorio sebe u tihi, statični spomenik vjere i štednje.

Tog dana mami nisam stvorio nikakav trošak, što dokazuje moju nevjerojatnu izdržljivost u ekstremnim uvjetima. Ako mogu cijeli dan raditi u tišini, gladi i žeđi, zamislite koliko sam otporan na vremenske nepogode u parku. Bilo na siječanjском minusu ili srpanjskoj vrućini, radit ću bez pauza, jela i pića – stajat ću pokraj brončanog kipa i sretno čistiti izmet, nikome na trošak.

Moja duša je pročišćena crkvenom pokorom, moje tijelo je istrenirano mjesec dana dugim šprintom, a moje namjere su čiste kao ona blistava bronca koju ćete vidjeti u parku kada preuzmem dužnost...

...Pitam se je li 40 stranica dovoljno za moju prijavu jer moj život teško stane u digitalni okvir. Ako bude nejasnoća, kada dođem u firmu možemo sjesti uz čaj, žvakati duhan i pljuvati u moju maminu western šerpu koju ću sam donijeti. Također, posjedujem vrhunske vještine u logistici i poslovnim putovanjima, nemam strah od visine i mogu putovati s vama avionom kamo god treba.

Dok avion leti kroz vazduh, mi se možemo još bolje upoznati iznad oblaka, bez mamine smetnje i bez straha da će netko ugasiti osigurač. Dok vi budete gledali kroz prozor, ja mogu krpom preventivno glancati unutrašnjost kabine, čisto da ostanem u formi za one brončane kipove koji nas čekaju dolje na zemlji...

... Pravi početak dogodio se ujutro kada me mama počela ispitivati o budućnosti. Rekla mi je da je sramota krasti i raditi zločin, a da ljudi pošteno zarađuju čisteći kaveze u zoo vrtu ili proganjajući lavove po najvećoj vrućini. Na kraju me čvrsto uštipnula za obraz kako bih se trgnuo i shvatio da moram kući donijeti poštenu plaću.

Dok me obraz još malo bleskao od tog njezinog uštipka, ja sam u sebi počeo ozbiljno razmišljati o toj njezinoj filozofiji divljine.

Ako ljudi proganjaju opasne lavove i čiste kaveze s majmunima, posao u parku je gospodska uživancija jer golub nije lav, a brončani kip ne skače. Shvatio sam da me mama time pripremala za velika djela, pa sam u oglasu za metlu i krpu prepoznao sudbinu. Prvih dana morat ću uspostaviti autoritet nad pticama, a kada upoznaju mene – čovjeka koji je mjesec dana trčao i ugasio bolnicu – posao će krenuti. Vi ćete me plaćati, a kip će biti savršeno čist.

Ni jedna jedina ptica više neće sletjeti na kipa, a ja ću u potpunom miru da čitam knjige i istražujem duhovnost kroz svoju radnu smjenu. I kada ta smjena završi, možda mognem još jedan dodatni posao da radim pošto sam kroz tišinu parka uspješno nahranio i svoj um. Kako ću to da izvedem? Moj plan je strateški savršen i prepisan od taktike moje mačke. Ja neću gubiti energiju i mahati metlom dvanaest sati u prazno. Svaki dan ću, točno 50 metara u daljini od spomenika i uvijek u isto vrijeme, ostavljati kruh i hranu za ptice. Tako ću stvoriti novi centar gravitacije za krilate entitete. Kip očistim krpom za nekoliko minuta na početku dana, a sve ptice će dobrovoljno boraviti na onoj udaljenosti, fokusirane na kruh.

I još ću pokraj tog kipa da stavim jednu praznu čašu. Ako neki prolaznik vidi taj sjaj bronce i moju metlu, možda ubaci unutra neki novac. Taj novac, naravno, ide direktno pticama za njihovu hranu na onih 50 metara udaljenosti, tako da sustav sam sebe financira, a ja u miru sjedim na klupi, držim nogu preko noge kao u western filmu i čitam o granicama ljudske svijesti. To je ono što se zove savršena organizacija rada na terenu...

...Kroz moju kratku prijavu na 40 stranica, koju pišem na molbu moje mame koju slušam jer je poštujem, ja želim da pokažem vama i cijelom ovom sustavu da se knjiga nikada ne čita kroz korice i da nikako nisu svi ljudi isti. Možda moja mama doista misli da sam ja još uvijek onaj obični, nesigurni balonja koji ne zna ništa o stvarnom životu, ali njezina procjena se temelji samo na onome što ona vidi danju.

Prava istina je mnogo dublja i skriva se u mraku. Kada ona čvrsto spava i misli da sam ja u dubokom snu, ja sam godinama izlazio noću potajno kroz prozor svoje sobe, hodao pod zvijezdama i ujutro se neprimjetno vraćao natrag u svoj krevet – taman u onu sekundu kada će se alarm na satu upaliti za moj polazak u školu. Dok su moji vršnjaci spavali ili prepisivali zadaće, ja sam u tim noćnim satima proučavao tišinu, disanje ulica i slobodu koja ne poznaje granice ni valute. Bio sam nevidljivi kroničar noći. Zato nemojte da vas zavara moja mlađahna vanjština ili ova osušena marmelada na rubu usana. Ja sam čovjek koji posjeduje dva života:

onaj dnevni, u kojem slušam mamu i jedem grah s deset kuhanih jaja, i onaj noćni, u kojem sam potpuno samostalan, neustrašiv i spreman na sve izazove. Ta moja sposobnost da djelujem u potpunoj tajnosti i da se uvijek vratim na svoje mjesto točno na vrijeme, prije nego što se alarm upali, moja je najveća garancija da ću vaš park i vaše kipove čuvati s vojničkom disciplinom, bez obzira na to koliko noć bila tamna...

Šefe, čvrsto sam odlučio dobiti ovaj posao kako bih ispunio maminu želju, jer danju glumim uzornog sina, a noću sudjelujem u uličnim borbama. Doći ću do tebe pa makar morao donijeti sve brončane kipove iz parka pred svoju kuću. A ti, tajnice ili administratore koji ovo čitaš – ako ne proslijediš moju prijavu šefu, vjeruj mi da ćeš mi ubrzo postati kolega.

I to ne na suncu, u hladu ili na terasi restorana, nego u mojoj službenoj noćnoj smjeni, tamo gdje se ulične borbe ne prijavljuju i gdje se računi ravnaju bez kusura. Moja mačka i ja znamo sve mrtve kutove u ovom gradu, pa ti preporučujem da tvoj prst na mišu bude pametan, da ovu prijavu od četrdeset stranica proslijediš točno tamo gdje treba, kako noć ne bi donijela nepotrebne komplikacije na radnom mjestu...

Zbog preopterećenja mreže u kući je nestalo struje, što je uzrokovalo gašenje računala i trajni gubitak

višesatnog teksta o mačkama, uličnim borbama i western šerpama koji sam pisao za prijavu. Zbog stresa sam bos trčao po dvorištu, a sada sve moram pisati ispočetka, ali se ne mogu sjetiti kako je tekst počinjao.

Dobar dan! Želim da radim kod vas.

...Brišem te dvije jadne rečenice. Ne sviđa mi se. Ako pošaljem to obično „Tražim posao“, tajanstveni šef s druge strane žice će pomisliti da sam ja neki očajnik s ulice koji moli za komad kruha, a ne prekaljeni borac koji drži cijeli grad pod kontrolom. Moram nešto smisliti jače. Nešto toliko upečatljivo da sustav proglasi uzbunu, a šef odmah otkaže sve sastanke i krene u park da me traži. Ako nemam ime i prezime jer je struja sve spržila, onda moram poslati ponudu koja se ne odbija. Čovjek s praznim džepovima nema što izgubiti, a čovjek koji noću skida krv s usana ne piše molbe – on diktira uvjete. Stavljam ponovno ruke na tastaturu. Moje bosc noge na podu još su hladne od trčanja u krug po dvorištu, ali prsti su mi brzi i odlučni. Počinjem tipkati novu šifru, poruku koja će tom nepoznatom direktoru izbiti zrak iz pluća brže nego onaj moj glasni uzvik susjedu pokraj zelene ograde.

Tipkam poruku u kojoj mu nudim besplatnu demonstraciju moći. Ako žele dokaz tko sam i što mogu, neka ujutro u osam nula-nula pošalju svog najboljeg i najbržeg čovjeka u park pokraj najvećeg brončanog kipa. Ja neću imati ime na reveru, ali ću u desnoj ruci

držati maminu limenu šerpu, a u lijevoj krpu. Ako me njihov čovjek uspije uočiti u grmlju prije nego što ja lociram njega i ptičji izmet, ja ću raditi mjesec dana besplatno, bez ijednog novčića i bez plate na računu...

...Ne mogu da razmišljam ovoga trena. Biti ću iskren, jer kod mene nema laži i skrivanja. Napisao sam profesionalnu prijavu i poslao ju vama, i onda mi vaš sustav hladno odgovori – nije uspjelo. Kada sam pokušao opet da stvar riješim, blokirao mi monitor i sve se izbrisalo u tom crnilu i maminom strujnom kolapsu. Zato, dragi moji vi koji tražite radnika, moj prijedlog običnog smrtnika i fizičkog radnika jest da je najbolje uživo da razgovaramo, tako se sigurno neće ništa obrisati i nikakve žice neće pojesti naše riječi. Znam ja dobro kako stvari funkcioniraju u vašem svijetu. Odgovorit ćete vi meni u svojim mislima da vi imate, a da ja nemam, i da mi zbog toga nikada nećemo sjedit za istim stolom u toj vašoj otmjenoj firmi. Zato i ja dobro znam – kada svojom šakom udarim od stol šefa, ja svjesno u sebi znam da je on šef i poštujem taj položaj. Ali isto tako znam i tko sam ja. Zato neka on slobodno sjedi za tim svojim stolom od fine uglačane drveta, a ja ću svoj stol ponijeti od svoje kuće. Postavit ću ga pokraj onog brončanog kipa u parku, pa da razgovaramo ravnopravno, kao čovjek s čovjekom. Moja krpa, moja metla i moj vlastiti stol bit će moja kancelarija pod otvorenim nebom...

...I da znate, dragi moji nepoznati poslodavci, ja nisam čovjek koji bi uzeo ono što mu ne pripada, niti bih ikada gradio svoju sreću na tuđoj grešci. Kod mene nema laži i zakulisnih igara, a to dokazuje i ono što se dogodilo nedavno.

Bilo je to davno, možda prije točno 37 dana, kada sam bio autom na jednom mjestu u gostima. Kada sam se vraćao kući, morao sam stati uz jednu nepoznatu trafiku i uzet sebi piće da ugasim žeđ. Radnik za pultom je bio rastresen i vratio mi je puno više kusura nego je trebao, ali ja to uopće nisam primijetio na licu mjesta, nego sam to shvatio tek kada sam stigao kući i ispraznio džepove na stol.

Drugi ljudi bi taj višak novca odmah potrošili na električni dim ili kutije sladoleda, ali ja nisam mogao mirno spavati s tuđim teretom u džepu. Sutra dan sam sjeo u auto i krenuo natrag na isto mjesto. Ono mjesto je dosta veliko, labirint od ulica i nepoznatih lica, i trebalo mi je puna tri dana traganja samo da ponovno pronađem tu istu trafiku među stotinama drugih. I kada sam je napokon našao, morao sam provesti još četiri sata čekanja na nogama da taj isti radnik dođe na svoju smjenu. Pružio sam mu ruku preko pulta i vratio mu njegov novac. Možda to nisam učinio toliko zbog njega, nego prvenstveno zbog sebe. Unutar sebe sam u tom trenutku osjetio veliko olakšanje i mir u duši.

Zato, šefe, ako se vi u svojoj firmi bojite da će vam radnik u parku ukrasti materijal, uzeti metlu kući ili

zakinuti poduzeće za sitniš – sjetite se ove moje trodnevne potrage za trafikom. Čovjek koji tri dana traži nepoznatog radnika da mu vrati višak novca, sigurno će s istom takvom poštenjem i mirom u duši čuvati i vaše brončane spomenike. Ja radim za čistu platu, a kusur – i onaj materijalni i onaj životni – vraćam točno onome čiji jest...

U mraku, mama ulazi u sobu s ugašenom svjetiljkom i ispričava se zbog nestanka struje jer je upalila previše aparata u kuhinji, misleći da sam vani. Pita me jesam li poslao prijavu za park. Odgovaram da jesam još ujutro, glumeći sreću dok u ruci skrivam tajnu čokoladu.

Ponosna, naziva me pametnim sinom, poljubi me i odlazi. Dok njezine papuče odjekuju prema prizemlju, ne znam da mama zapravo ne ide spavati.

Ona odlazi dolje, u tišinu svoje kuhinje, sjeda za stol i uzima svoj vlastiti laptop. Pali ga, otvara taj isti portal na kojem je objavljen oglas za tjeranje golubova i sa statusom administratora počinje detaljno provjeravati tko je sve poslao prijavu u sustav, grozničavo tražeći u bazi podataka samo jedno jedino ime – ime svojeg sina...

KLIKNI IZBRISATI

KLIKNI POŠALJI

KRAJ KNJIGE